RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.142 van 8 oktober 2002
in de zaak A. 48.342/XII-1155.

In zake : de STAD GENT

tegen :

het VLAAMSE GEWEST.

tussenkomende partij :

Michel VERMOTE,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. Van Acker,
kantoor houdende te Gent,
Brugsesteenweg 318.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de stad Gent op 22 september 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juli 1992 van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot niet-goedkeuring van het besluit van 19 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent om Michel Vermote de tuchtstraf van vijf dagen schorsing op te leggen;

Gelet op het arrest nr. 97.251 van 29 juni 2001 van de Raad van State waarbij het eerste middel wordt verworpen, de debatten worden heropend en het auditoraat belast wordt met een aanvullend onderzoek;

Gezien het aanvullend verslag opgesteld door auditeur B. Thys;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van adjunct van de directeur P. Hobin, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. Van Acker, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. Thys;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat in het voormelde arrest nr. 97.251 het volgende feitenrelaas werd gegeven :

> "Overwegende dat Michel Vermote, tussenkomende partij en eerste autobestuurder-metaalbewerker bij de brandweer van de stad Gent, op 18 mei 1991 bij het uitvoeren van maneuvers met een tankwagen van de brandweer in de garage van de brandweerpost Gentbrugge-Oost tegen de muur en inrijpoort botst; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent tussenkomende partij hiervoor op 7 januari 1992 de tuchtstraf van zeven dagen schorsing met inhouding van wedde oplegt; dat de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf bij besluit van 24 maart 1992 niet goedkeurt; dat de niet-goedkeuring mede hierop steunt dat 'als de betrokkene dan al een tuchtstraf verdiende, de door het college van burgemeester en schepenen opgelegde sanctie zeker niet in evenredigheid is met de feiten' en dat 'er op zijn minst twijfel bestaat omtrent een (...) zware fout in hoofde van het betrokken personeelslid';
>
> Overwegende dat, na de tuchtprocedure te hebben hernomen, het schepencollege op 19 mei 1992 beslist tussenkomende partij de tuchtstraf van 5 dagen schorsing op te leggen; dat haar in de beslissing inzonderheid wordt verweten dat zij 'ongeacht de toestand van de reminstallatie, heeft nagelaten er zich, via (haar) controleapparatuur op het dashbord, van te vergewissen of er voldoende remdruk was vooraleer de wagen in beweging te zetten en geen gebruik heeft gemaakt van de handrem'; dat de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden op 16 juli 1992 beslist de tuchtstraf niet goed te keuren; dat hij in essentie overweegt :
>
> 'Overwegende dat, wat de grond van de zaak betreft, dient te worden herhaald wat reeds werd gesteld in het niet-goedkeuringsbesluit van 24 maart 1992, dat inderdaad uit de besluiten van de heer DEPOORTER van 30 oktober 1991 blijkt dat de aanrijding waarin de heer Michel VERMOTE betrokken was een 'ongeval' was en dat de betrokkene in de beschikbare kleine tijd en de te late

remwerking het ongeval onmogelijk kon vermijden; dat uit dat verslag bovendien blijkt dat er duidelijk een defect was aan het remsysteem van de vrachtwagen waarmee de betrokkene de aanrijding had; dat inderdaad de vrachtwagen in kwestie ofwel moest remmen, ofwel dat de remmen moesten blokkeren; dat geen van beide gebeurden; dat de heer DEPOORTER als deskundige werd aangesteld in onderling overleg tussen de raadsman van de betrokkene en de stad GENT, zodat zijn bevindingen als tegensprekelijk moeten beschouwd worden, dit in tegenstelling tot de vaststellingen van de heer LIS, waarnaar ook nog in het nieuwe tuchtstrafbesluit wordt verwezen, die eenzijdig zijn; dat omtrent zijn deskundigheid geen twijfel kan bestaan, aangezien hij regelmatig aangewezen wordt als gerechtsdeskundige;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen eveneens blijft verwijzen naar het rode waarschuwingslampje; dat hieromtrent de stelling blijft dat de betrokkene op het moment dat hij bezig was bepaalde maneuvers uit te voeren om de vrachtwagen op zijn juiste plaats te zetten, andere bezigheden had dan het controlelampje in het oog te houden; dat het feit dat de betrokkene chauffeur is van beroep hieraan niets verandert; dat er derhalve op zijn minst twijfel blijft bestaan omtrent een zware beroepsfout in hoofde van de betrokkene;

Overwegende dat om deze redenen het opleggen van een tuchtstraf die behoort tot de zware sancties zoals ingedeeld in artikel 283 van de nieuwe gemeentewet, zeker niet in evenredigheid is met de feiten; dat door het terugbrengen van de schorsing van de betrokkene van zeven dagen tot vijf dagen, het college van burgemeester en schepenen niet tegemoet is gekomen aan de motivering van het ministerieel niet-goedkeuringsbesluit van 24 maart 1992; dat het verminderen van de schorsing met twee dagen inderdaad niet belet dat de betrokkene een zware tuchtsanctie blijft behouden; dat deze strafmaat duidelijk niet is aangepast aan het ten laste gelegde feit, zodat het evenredigheidsbeginsel geschonden blijft'";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat "de aangewende motieven, minstens deze die determinerend waren en geleid hebben tot de bestreden beslissing tegenstrijdig [zijn]"; dat zij daarbij nader betoogt dat die tegenstrijdigheid hierin is gelegen dat het bestreden besluit geen goedkeuring verleent aan het tuchtbesluit van 19 mei 1992 van het college van burgemeester en schepenen, eensdeels, wegens de onzekerheid over het bestaan van een fout in hoofde van de tussenkomende partij en, anderdeels, wegens de schending van het evenredigheidsbeginsel, terwijl het college van burgemeester en schepenen, indien er inderdaad twijfel zou zijn geweest over het bestaan van een fout in hoofde van de tussenkomende partij, zich had moeten onthouden van elke disciplinaire maatregel, zelfs de allerlichtste; dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog aanvullend stelt dat ofwel het tuchtvergrijp vaststaat, in welk geval goedkeuring aan het tuchtbesluit kan worden onthouden wegens schending van het evenredigheidsbeginsel, ofwel het tuchtvergrijp niet vaststaat, in welk geval geen tuchtstraf kan worden opgelegd;

2.2. Overwegende dat in het voornoemde arrest nr. 97.251 van 29 juni 2001 met betrekking tot de motivering van het bestreden besluit wordt overwogen :

> "Overwegende dat de hoger aangehaalde motivering van het bestreden niet-goedkeuringsbesluit aldus kan worden samengevat dat de aanrijding door een gebrekkig remsysteem onvermijdelijk was, dat ook het negeren van het rode waarschuwingslampje geen zware beroepsfout uitmaakt en dat in die omstandigheden het opleggen van een schorsing, namelijk een 'zware' tuchtstraf, het evenredigheidsbeginsel schendt; dat met andere woorden het niet-goedkeuringsbesluit verzoekster in essentie verwijt dat geen zo'n zware beroepsfout wordt aangetoond dat een door het artikel 283 van de nieuwe gemeentewet als zwaar aangemerkte straf gerechtvaardigd is;";

dat de motivering van het bestreden besluit derhalve niet, zoals de verzoekende partij beweert, stelt dat er onzekerheid is over het bestaan van een beroepsfout in hoofde van de tussenkomende partij, maar wel dat er 'op zijn minst' twijfel rijst over het bestaan van een 'zware' beroepsfout; dat dergelijk motief niet tegenstrijdig is met de overweging dat het opleggen van een 'zware' tuchtsanctie in die omstandigheden onevenredig is; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel aanvoert dat het bestreden besluit artikel 123, 10°, van de Nieuwe Gemeentewet schendt, doordat het aanneemt dat het niet in acht nemen door een eerste autobestuurder-metaalbewerker van de nauwkeurige instructies betreffende het gebruik van een voertuig, waarvoor hij in grote mate mede verantwoordelijk is, geen inbreuk op de beroepsverplichtingen zou uitmaken, terwijl krachtens de voormelde wetsbepaling, het aan het college van burgemeester en schepenen toekomt toezicht uit te oefenen op het gemeentepersoneel en dat dit toezicht minstens inhoudt dat wordt beoordeeld hoe het personeel het werkmaterieel, aangekocht met gemeenschapsgeld waarover aan de bevolking verantwoording verschuldigd is, met de nodige zorg zal moeten behandelen; dat de verzoekende partij daarbij in haar memorie van wederantwoord nog stelt dat de toezichtsbevoegdheid van de verwerende partij niet inhoudt dat de minister aan het college van burgemeester en schepenen het recht kan ontzeggen om zelf te oordelen of de nalatigheid van een personeelslid een fout uitmaakt of niet en dat, wanneer de minister in de plaats van het college van burgemeester en schepenen oordeelt dat de tussenkomende partij op het ogenblik van de manoeuvres andere bezigheden had dan het in het oog houden van het controlelampje en daaruit besluit dat betrokkene geen fout beging, hij alsdan de hem toegewezen bevoegdheid, om het bestaan van het tuchtvergrijp te onderzoeken en/of de daaraan verbonden tuchtstraf aan het evenredigheidsbeginsel te toetsen, overschrijdt;

3.2. Overwegende dat het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de Nieuwe Gemeentewet, aan de verwerende partij niet de bevoegdheid verleent, die krachtens artikel 123, 10°, van de Nieuwe Gemeentewet aan het college van burgemeester en schepenen toekomt, namelijk om toezicht uit te oefenen op het gemeentepersoneel; dat de verwerende partij in het kader van het door voornoemd decreet georganiseerd administratief toezicht, wel vermag na te gaan of het college van burgemeester en schepenen zijn tuchtbevoegdheid ten aanzien van dat personeel wettig heeft uitgeoefend; dat die controle op de wettigheid van de uitoefening van de tuchtbevoegdheid onder meer slaat op de aanwezigheid van een deugdelijke feitelijke grondslag van de genomen tuchtmaatregel en op de evenredigheid van de tuchtmaatregel met de ten laste gelegde feiten; dat in de voorliggende zaak de verwerende partij haar bevoegdheid derhalve niet overschrijdt wanneer zij in haar bestreden besluit overweegt dat op zijn minst twijfel blijft bestaan over een 'zware' beroepsfout in hoofde van de tussenkomende partij en dat om die reden het opleggen van een tuchtstraf die behoort tot de 'zware' sancties, zeker niet in evenredigheid is met de feiten; dat het derde middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat geen van de middelen gegrond is; dat het beroep dienvolgens dient te worden afgewezen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de stad Gent.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**